

«Το φιλί της γυναίκας αράχνης»

Έχω δει σχεδόν όλες τις παραστάσεις που έχει σκηνοθετήσει ο Ανδρέας Αραούζος και πιστεύω πως για όλα τα έργα που έχει επιλέξει να ανεβάσει ισχύει η δήλωση με την οποία προλογίζει το σημειώμά του για το «Φιλί της γυναίκας αράχνης» του Manuel Puig. Δηλώνει ερωτευμένος με το έργο. Μπορεί να θεωρηθεί τυχερός ως καλλιτέχνης, επειδή το κύριο κριτήριο των ρεπερτοριακών επιλογών της Alpha Square είναι η προϋπάρχουσα, ίσως μακρόχρονη, σχέση με το κείμενο, όπου το όραμα δεν είναι προϊόν αυθαίρετης παρόρμησης, αλλά βασίζεται σε τριβή, σε εξοικείωση, σε γνώση. Οπότε όταν έρχεται η ώρα της «επισημοποίησης» της σχέσης, ο σκηνοθέτης είναι πραγματικά έτοιμος. Και η διανομή των ρόλων πηγάζει από τις μορφές που κατοικούσαν στο όραμά του. Η φύση του έργου του Manuel Puig είναι τέτοια που τα πάντα εξαρτώνται, πρώτον, από την επιλογή των δύο συμπρωταγωνιστών και, δεύτερον, από τη λεπτομερώς, ατάκα προς ατάκα, δουλεμένη εξέλιξη της σχέσης μεταξύ των ηρώων τους. Ο σκηνοθέτης δεν έχει άλλο τρόπο να «φανεύ», παρεκτός της καθοδήγησης της υποκριτικής δράσης. Η απευθείας επικοινωνία με το κοινό αποκλείεται. Ο «τέταρτος τοίχος» δεν παραβιάζεται, αντιθέτως, η αίσθηση του εξαναγκαστικού εγκλεισμού και της τιμωρητικής απομόνωσης είναι πολύ έντονη, που είναι και το αρχικό ζητούμενο, καθώς το έργο διαδραματίζεται σε κελί φυλακής. Όμως οι δύο ηθοποιοί της παράστασης, ο Φώτης Αποστολίδης και ο Βασίλης Χαραλάμπους, σταδιακά υλοποιούν το κυρίως ζητούμενο, μετατρέποντας τον αποκλεισμό τους από τον έξω κόσμο σε δημιουργία εσωστρεφικού ή, μάλλον, ενδοκεντρικού μικρόκοσμου της εύθραυστης, αλλά συνάμα ουσιαστικής μεταξύ τους σχέσης. Διπλός ο υποκριτικός στόχος για τον σκηνοθέτη και τους ηθοποιούς του. Ο πρώ-

ΘΕΑΤΡΟ
ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΝΑ
ΜΟΛΕΣΚΗ

τος είναι να πετύχουν με ακρίβεια την υποκριτική αφετηρία, δηλαδή να ξεκινήσουν από τα αναγνωρίσιμα στερεότυπα, του καταδικασμένου για άσεμνη συμπεριφορά ομοφυλόφιλου και του μέλους επαναστατικής οργάνωσης πολιτικού κρατουμένου. Ο δεύτερος είναι ν' ανοιχτούν τα καλούπια των τύπων, να χρησιμοποιηθεί η αφήγηση της ταινίας για τη γυναίκα-πάνθηρα ως αισθητικό και συναισθηματικό αντίδοτο στην ασχήμια και στη βαναυσότητα της πραγματικότητας, να προταθεί η ανθρωπιά απέναντι στην απάνθρωπη συμπεριφορά του συστήματος που τους επιτίθεται. Όλα αυτά χωρίς την ουτοπική εξιδανίκευση των χαρακτήρων, χωρίς να υποβαθμιστεί η επιθυμία του Βαλεντίνου να χρησιμοποιήσει τον Μολίνα ως μεταφορέα του μηνύματος προς την οργάνωση, ή η εν μέρει συνεργασία του Μολίνα με τις αρχές της φυλακής εις βάρος του Βαλεντίνου. Πρόκειται για μια παραγωγή στην οποία οι στόχοι έχουν επιτευχθεί. Θαρρώ πως ο Ανδρέας Αραούζος αγαπάει την παράστασή του όσο και το κείμενο του Ruiz. Η δουλειά πάνω στον ρόλο του Βαλεντίνου έδωσε ευκαιρία στον Βασίλη Χαραλάμπους να δείξει τις πραγματικές του δυνατότητες. Ο Φώτης Αποστολίδης διανύει νέα φάση στην επαγγελματική του σταδιοδρομία, την έναρξη της οποίας αποτέλεσε η δουλειά του στην «Αόρατη όψη». Ο ρόλος του Μολίνα έχει χπιστεί με κάθε λεπτομέρεια της εξωτερικής συμπεριφοράς, με πραγματικά εξερευνημένο ψυχολογικό βάθος και με σπάνια ευαισθησία.

ΘΕΑΤΡΟ
ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΝΑ
ΜΟΛΕΣΚΗ